Ч. 20 Второкъ 26 сѣчня (7 лютого) 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (кромъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Нова проґрама правительственна.

Въ суботу вечеромъ предложило правительство тромъ великимъ клюбамъ парляментарнымъ проектъ новои проґрамы, на пôдставѣ котрои мае бути утворена бôльшôсть парляментарна. Проґрама ся есть слѣдуюча:

„Найвысша престольна бесѣда зъ дня 11 цвѣтня 1891 р. высказала надѣю, що бѣжуча сесія Рады державнои зазначить ся яко доба успѣшныхъ робôтъ, и завôзвала до участи всѣхъ тыхъ, котрыхъ переконанемъ есть, що понадъ поодинокими партіями стоить цѣлôсть, держава и народъ, и що печаливôсть о сй найвысшй добра не повинна бы дати ся звести зъ доброи дороги партійными змаганями.

Щобы тымъ намѣренямъ Найв. бесѣды престольнои вдоволити, треба пôсля зробленого досвѣду конче, щобы тй партіи и послы, котрй готовй зъ патріотизму пôйти за тымъ покликомъ, приступили до союза и тымъ забезпечили вôдповѣдный и хосенный поступъ парляментарнои дѣяльности.

Правительство звертае ся длятого до тыхъ парляментарныхъ чинниковъ, що годячись на высказанй въ Найв. бесѣдѣ престольнôй погляды, здержали въ интересѣ цѣлости свои змаганя партійнй и доказали то такожь дѣломъ ухвалюючи однодушно способъ вôдповѣди на Найв. бесѣду престольну.

Щобы однакожъ тй парляментарнй чинники, котрыхъ пôсля того, якъ они задивляють ся на державнй справы, мае ся на оцѣ, могли при повнôй свѣдомости намѣренъ правительства рѣшати о приступленю до такого союза, то уважае правительство за свôй обовязокъ, покликуючись на дане на засѣданю Палаты пословъ дня 2 грудня 1892 р. заявлене, высказати ясно засады, якими руководить ся при веденю справъ публичныхъ.

Такъ само якъ правительство кождого часу готове въ дусѣ зовсѣмъ удобренои и въ спôльныхъ Делеґаціяхъ заграничнои политики австро-угорскои Монархіѣ берегти и скрѣпляти всѣми средствами державне становище Монархіѣ, отже такожъ и встоювати ся вповнѣ за розвоемъ силы военнои, такъ такожъ стоить оно безвзглядно при теперѣшныхъ законно управильненыхъ вôдносинахъ до угорскои половины державы, черезъ що орґанізацію Монархіѣ тревало закôнчено.

Правительство стоить непохитно на пôдставѣ истнуючои конституціѣ та еѣ основныхъ засадахъ и длятого не згодить ся на змѣну тыхъ основныхъ засадъ. Конституція творить крѣпку пôдставу для розвою цѣлого житя политичного. Але на тôй пôдставѣ дасть ся политичне житє лишь тогды въ згодѣ зъ австрійскою идеею державною розвинути, коли законами запоручена автономія королевствъ и краѣвъ якъ такожь станъ того, що поодинокй народы посѣдають (nationaler Besitzstand der einzelnen Volkstämme), будуть бережепй и не буде ся допускати всякого перемаганя.

Правительство признае, що законне управильнене уживаня мовы въ урядѣ, школѣ и публичнôмъ житю — при повнôмъ увзглядненю нѣмецкои мовы яко загального средства до порозумѣня, котра мае значѣне такожъ и для цѣлей адміністраціѣ — зможе причинити ся до заведеня національного мира.

Правительство буде длятого старати ся довести до порозумѣня въ сѣй справѣ дотычнй партіи и пôдпирати опираючу ся на такôмъ порозумѣню евентуальну законодавчу акцію.

Доки ажь не прийде до такого порозумѣня, буде правительство — застерѣгаючи собѣ выразно прислугуючу ему компетенцію — старати ся по можности здержати въ крузѣ свого адміністративного дѣланя змѣну того, що народы посѣдають (Veränderung des nationalen Besitzstandes). То мае значѣне якъ для рѣшень пôсля свобôдной розваги, такъ и для рѣшень адміністративного розсудкуваня. Въ сѣмъ послѣднôмъ случаю буде правительство, котре есть звязане истнуючими законами и розпорядженями, придержувати ся по можности истнуючои довголѣтной практики.

Наше державне житє вымагае однакожь не лишь, о скôлько можна, выминеня спôрныхъ точокъ національныхъ, але такожь и мирныхъ вôдносинъ поодинокихъ вѣроисповѣдань, якъ и суспôльности и горожанъ межи собою. Правительство буде длятого шанувати релігійнй переконаня и охороняти ихъ, а буде знати, якъ выступити зъ рѣшучостію против всякого рода пôдбурювань.

Правительство уважае за потрѣбне вôдложити церковно-политичнй справы и законодавче поступоване зъ основными змѣнами державного закона шкôльного въ интересѣ спокôйного спôвдѣланя дотычныхъ партій. Правительство буде однакожь увзглядняти релігійнй чувства жителѣвъ при примѣненю держ. законôвъ шкôльныхъ въ границяхъ истнуючихъ законôвъ.

Въ справахъ релігійныхъ чувствъ признае правительство лишь доброименне дотычныхъ церковныхъ властей за мѣродайне и буде прихиляти ся по можности до ихъ бажань въ

---

7)

Родина Бардіѣвъ.

Новеля М. Йокая.

(Дальше).

Трибунъ взявъ сокиру и выбивъ дно бочѣвки.

— Ту есть сотнарь пороху. Уважайте. Запалимо трѣску соснову, покладемо еѣ на серединѣ бочки и сядемо довкола. Котрый зъ насъ найдовше остане на мѣсци, той певно найвôдважнѣйшій, бо порохъ якъ запалить ся, то може выкинути у воздухъ не лише сю хату, але й цѣле село.

Колькохъ зъ нихъ почало воркотѣти зъ невдоволеня.

— Хто лякае ся, може забратись — вôдповѣвъ трибунъ холодно.

— Добре, все одно! — чванивъ ся Лупуй — я тутъ остану ся, але чи то не макъ у тôй бочцѣ. Подôбный до маку.

Замѣсть вôдповѣдати Нума взявъ въ пучку того маку и кинувъ до запаленои люльки Волоха. Запаленый порохъ бухнувъ въ лице невѣрному такъ, що ажь покотивъ ся на бôкъ, и по хвили стоявъ зъ осмаленымъ лицемъ, безъ бровъ, безъ вусôвъ и бороды. Товаришѣ смѣяли ся зъ того.

То ще бôльше розлютило Волоха.

— Останусь тутъ, зажду! — кричавъ вôвъ, пôднимаючи люльку, що ему выпала зъ рота. И коли трибунъ запаливъ трѣску и вложивъ еѣ въ бочку, той приступивъ и запаливъ собѣ вôдъ неи люльку.

На той жартъ двѣ третины Румунôвъ вынесли ся зъ хаты.

Прочй усѣли собѣ довкола бочки зъ великимъ крикомъ и гаморомъ и присягали, що останутъ ся. Та чимъ бôльше кляли ся, тымъ лячнѣйше дивили ся на горючу трѣску, котрои поломѣнь зближивъ ся чимъ разъ бôльше до пороху.

Спершу почали оденъ другому приглядати ся. Оденъ другому здававъ ся дуже блѣдымъ. Неоденъ вынѣсъ ся тихцемъ, а потôмъ щезли й прочй, не побажавши навѣть господареви доброи ночи. Деколи було чути скреготъ зубôвъ вôдходячихъ, вкôнци лишилось тôлько двохъ коло бочки. Нума зъ заложеными руками стоявъ опертый о край лôжка и приглядавъ ся спокôйно горѣючôй трѣсцѣ, и Лупуй, оберненый плечима до небезпечнои бочки, сидѣвъ коло неѣ та цмакавъ нетерпеливо люльку.

Коли остались самй, Волохъ обернувъ ся и замѣтивъ, що огонь вôдъ бочки лише на цаль вôддаленый.

— Трибуне, щось тобѣ скажу — сказавъ вôдскакуючи вôдъ бочки. — Остало ся насъ лише двохъ, не жартуймо зъ собою, погодѣмъ ся. Подѣлѣмъ ся сею дѣвчиною!

— Коли тобѣ вже надоѣло ждати, я можу посунути трѣску нижше.

— Не казись Нума, чей ты зъ глуздôвъ не зôйшовъ. Для дурнои дѣвчины чей не схочешь себе и мене загнати до пекла. Щось тобѣ ще скажу. На се ты можешь згодити ся. Обѣцяй менѣ, що коли тобѣ вже надоѣсть та дѣвчина, ты менѣ вôдступишь еѣ.

— Нѣ, ты остань ся, выграй еѣ и тогды буде твоя.

— Алежь я такъ не хочу — сказавъ у нетерпячцѣ Волохъ майже зъ плачемъ и гнѣвомъ та мовь дитина рвавъ на собѣ одежу и волосе.

— Такъ буде, якъ я сказавъ — трибунъ на те. — Хто остане до кôнця, той дôстане дѣвчину.

— Та я останусь, але що зъ того? Знаю, що й ты не пôдешь и такъ обохъ насъ дѣтько вхопить. Я не кажу того про себе, а тебе менѣ жалко!

— Коли не хочешь ждати, то втѣкай.

— Добре, але дашь жменю дукатôвъ.

— Анѣ половины! Останься!

— Трибуне, не казись! Огонь доходить до пороху.

— Бачу.

— Не дашь анѣ таляра.

— Не дамъ анѣ шелюга.

— Ну, нехай же тебе ясній громы трѣснуть въ день святого Михайла! — крикнувъ Волохъ и скочивъ до дверей.

Вже бувъ на дворѣ, а ще заглянувъ до комнаты.

— Не дашь анѣ цванциґера? — Я ще не пôшовъ.

— А я ще не вынявъ трѣски, можешь вернути ся.

тôмъ виглядѣ въ границахъ истнуючихъ законôвъ.

Найв. престольна бесѣда вказала вже на то, що задачѣ економічного житя, якû ставить намъ не интересъ поодинокихъ партій, лишь печаливôсть о цѣлôсть, стали ся черезъ скорый розвôй теперѣшности особливо численнû и конечнû и вычислила рядъ предметôвъ, котрû сюды належать. Декотрû зъ тыхъ справъ вже залагоджено, иншû потребують ще парляментарного залагодженя, ще иншû приготовляють ся. Але зъ ними не кôнчить ся ще дѣяльнôсть на сѣмъ поли. Приходять ще новû; не лишь чимъ разъ труднѣйше старане ся о удержане и скрѣплене рôвноваги въ господарцѣ державнôй, та о успѣшно переведене управильненя нашихъ грошей и справедливого розкладу тягару податкôвъ; приходять ще и примѣнене до природного розвою пôдпиране продукціѣ и комунікаціѣ, конечнôсть удержаня охороны середного стану на всѣхъ поляхъ економічныхъ, вырôвнане соціяльныхъ противуположностей и пôднесене слабшихъ клясъ суспôльности, наконецъ конечнôсть выступити поважно и строго противъ такихъ самолюбивыхъ переступленъ, котрû суть шкôдливû здоровому поступови економічному; настають що разъ новû задачѣ, котрыхъ законодавство и адміністрація, що хотять стояти на высотѣ вымогъ трудныхъ часôвъ, не можуть нѣякъ поминати.

Наконецъ становить и дальшій розвôй цивільного и карного закона предметъ великои законодавчои роботы.

Пôсля ихъ засадъ буде правительство поступати. До того потребуе оно крѣпкои парляментарнои пôдпоры. Оно сподѣвае ся при тôй обставинѣ, що нѣяка изъ истнуючихъ партій сама про себе не може дати тои пôдпоры, що пôддержуючû державу умѣреннû партіи и послы такои самои думки приступлять до союза, годячого ся на погляды правительства.

Наколи той союзъ мае утворити дѣйстно въ Палатѣ послôвъ крѣпкû вôдносины большости, (то потребуе зъ посередъ себе органу, котрому припала бы задача удержувати постôйно звязь зъ правительствомъ и залагоджувати спôльнû парляментарнû справы".

Переглядъ політичный.

Зъ Вѣдня доносять, що Коло польске ухвалило такъ въ справѣ правительственнои проґрамы: Коло польске приймае до вѣдомости предложену собѣ проґраму и высказуе готовôсть пôдпирати правительство по мысли предложенои проґрамы, але застерѣгае собѣ при проектахъ до законôвъ маючихъ внести ся рѣчеве розслѣджене и рѣшене."

Клюбъ Гогенварта ухваливъ: Клюбъ консервативный приймае засады будучои дѣяльности, поданои ему правительствомъ до вѣдомости, мусить однакожь высказати сумнѣвы що до деякихъ точокъ проґрамы. Клюбъ застерѣгае собѣ повну свободу въ рѣчевôмъ розслѣдженю предложенъ правительства, а поки що не знаходить нѣякои причины до змѣны свого поступованя супротивъ правительства.

Пôсля Köln. Ztg. мае ґен. Гурко остати ся и дальше на своѣй посадѣ въ Варшавѣ, позаякъ мае повне довѣре царя.

Зъ Вашінґтону доносять, що державы европейскû згодили ся на проголошене Ґаваі републикою.

Новинки.

Львôвъ дня 6 лютого.

— **Громадѣ Капустинцѣ,** въ повѣтѣ борщôвскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Конкурсы.** Президія Суду краевого у Львовѣ розписуе конкурсъ на 5 посадъ адъюнктôвъ судовыхъ, а то: по одной посадѣ при судахъ окружныхъ въ Золочевѣ, Коломыи и Бережанахъ та по одной при судахъ повѣтовыхъ въ Стрыю и Микулинцяхъ. Поданя треба вносити до 20 лютого. — Львôвска комната нотаріяльна розписуе конкурсъ на посаду нотаря въ Чортковѣ. Поданя треба вносити до 20 лютого. — Выдѣлъ рады повѣтовои въ Чесановѣ оголошуе конкурсъ на посаду люстратора лѣсôвъ громадскихъ въ рôчною платнею 600 и 400 зр. на поѣздки. Убѣгати ся можуть окôнченû слухателѣ школы лѣсовои. Поданя вносити до 15 лютого. — Выдѣлъ краевый оголошуе, що дня 5 цвѣтня 1893 розпочинае ся въ краевôй школѣ управы льну въ Городку новый однорôчный курсъ науки. Записувати ся до сеи школы можна до 15 марта ученикамъ, що покôнчили школу народну, мають 16 лѣтъ и здадуть вступный испытъ. Сыны убогихъ родичѣвъ можуть одержати безплатне удержане въ заведеню на коштъ краевый. Близшû информаціѣ подае дирекція дотычнои школы.—Дирекція скарбу оголошуе конкурсъ на посады стражникôвъ скарбовыхъ. Бувшû вояки, що ще не скôнчили 35 лѣтъ житя, а мають кôлька клясъ ґімназіальныхъ, мати муть першеньство.

— **Стипендіѣ** зъ фонду наукового въ сумѣ по 105 зр. надало ц. к. Намѣстництво слухачамъ фільозофіѣ Иванови Копачези, Євґенієви Барвѣньскому, Иванови Боберскому и Осипови Яневу.

— **Доповняючій выбôръ** одного члена Рады повѣтовои въ Новôмъ Торвѣ въ ґрупы громадъ сельскихъ вôдбуде ся дня 6 марця, а ґрупы громадъ мѣскихъ дня 7 марця с. р.

— **Для бѣдныхъ ученикôвъ** Русинôвъ черновецкои ґімназіѣ призначили черновецкій „Народный Дôмъ" и Мѣщаньска читальня" 150 зр. на оплату шкôльну.

— **На рускій „Народный дôмъ" въ Черновцяхъ** прислали: Вп. о. крилошанинъ мітратъ Левъ Готеровскій зô Львова 2 зр.; о. Теодоръ Матейкôвъ, парохъ въ Путиловѣ, 7 зр. кр., вôбраныхъ вп. п. Лучакôвскою женою тамошного начальника суду; при нагодѣ вечерницъ товариства „Союзъ" вôбрано крейцарами 1 зр. 34 кр. Поручаемо всѣмъ щирымъ Русинамъ - патріотамъ, щобы не забували на черновецкій „Народный Дôмъ" и при кождôй нагодѣ збирали въ такій спосôбъ на него датки та побôльшили фондъ того добродѣйного заведеня.

— **Перша клясифікація ученикôвъ 1-ои рускои ґімназіяльнои клясы въ Коломыи** выпала ось якъ: На 40 ученикôвъ було 4 зъ вôдзначенемъ, 26 одержало першу, 8 другу, а 2 третю клясу. Злый поступъ одержало 25 прц., а есть то найменшій процентъ въ цѣлôй ґімназіи коломыйскôй.

— **„Клюбъ Русинокъ"** вôдбуде перші свои загальнû зборы въ недѣлю 12 лютого о годинѣ 3-тôй зъ полудня въ комнатахъ „Рускои Бесѣды" при улици Вôрменьскôй ч. 2. На порядку дневнôмъ: выбôръ выдѣлу, справы товариства и внесеня членôвъ Основательки запрошують всѣхъ Русинокъ, котрымъ дорога цѣль клюбу („утворити огнище житя интелектуального, оживити духовый рухъ Русинокъ, скрѣпити и пôднести у нихъ народного духа и розбудити товариске житє") на тû зборы и въ члены „Клюбу Русинокъ".— *Барвѣньска, Герасимовичева, Озаркевичева, Савчакова, Шухевичева, Федакôвна, Вахнянинôвна — основательки.*

— **Холера!** На приказъ Міністерства справъ внутрѣшныхъ зарядивъ маґістратъ мѣста Львова, що всѣ властителѣ господъ и готелѣвъ и родины мають доносити ему, чи хто до нихъ не приѣхавъ зъ Гамбурґа, бо мусять его лѣкарѣ ревѣдувати. Въ Будапештѣ все ще прокидають ся выпадки холеры. Въ нашôмъ краю холера выгасла вже зовсѣмъ и въ повѣтѣ гусятиньскôмъ и борщѣвскôмъ такъ що въ цѣдôмъ краю нема теперъ нѣ одного хорого на холеру.

— **Самоубійства.** Въ недѣлю отруивъ ся кокаіною Марко Фельдштайнъ 22-лѣтный практикантъ аптикарскій, що мешкавъ при улици Камѣньского у Львовѣ. Причиною самоубійства мала бути хороба нервова. — Въ присѣлку Герцъ коло Цурина на Буковинѣ два селяне выбрали ся до лѣса на ловы вовкôвъ. Одевъ звавъ ся Кость Мелага, другій Антôнъ Чокей. На Мелягу выйшовъ вовкъ и до него вôнъ стрѣливъ. Замѣсть вовка у-

---

Волохъ трѣснувъ дверми и побѣгъ що силы на дворъ, поки утомленый не впавъ пôдъ деревомъ, накрывъ опанчею голову, позатыкавъ уха и лише вôдъ часу до часу пôднимавъ ся та ждавъ, коли зъ нимъ земля вылетить у воздухъ.

Тымчасомъ трибунъ выпявъ холоднокровно догаряючу трѣску, кинувъ еѣ у коминокъ, приступивъ до дѣвчины и шепнувъ:

— Ты выратована.

Дѣвчина тряслась на цѣлôмъ тѣлѣ, пôднялась зъ постелѣ, схопила велику сильну руку трибуна и зъ плачемъ сказала:

— Змилуй ся, зроби добре дѣло, убий мене!

Трибунъ погладивъ еѣ яснû кучерѣ и вôдповѣвъ лагôдно: — Не бôй ся, бѣдна дитино, ту тебе нѣхто не образить.

— Я тобѣ руки цѣлую за то, що увôльнивъ мене вôдъ тыхъ страшныхъ поганцѣвъ, та зроби ласку и вбий мене, щобъ я и тебе не видѣла.

— Мене не маешь чого лякати ся — вôдповѣвъ Волохъ гордо. — Я борю ся за свободу, а женщины не маю за невôльницю. Въ моѣй хатѣ ты така безпечна, якъ при престолѣ. И тогды не маешь чого лякати ся, коли мене нема дома, бо та хата свята; хто тебе образить однымъ словомъ, той заразъ попращае ся зô свѣтомъ. Коли й я буду дома, такожь не лякай ся; у моимъ серци не було ще прихильности до нѣякои жѣнки. Поклади ся на ложку, мило буде тобѣ спочивати тамъ, де минувшои ночи спавъ Емирикъ Бардій.

— Емерикъ? — спыталась здивована дѣвчина. — Ты бачивъ его? Де вôнъ? Жие ще?

Трибунъ надумавъ ся и не мôгъ найти доброи вôдповѣди.

— Вôнъ не повиненъ бувъ такъ забаритись — вôдповѣвъ задуманый. — Инакше було бы то все склало ся. То не повинно було такъ скôнчити ся.

— Дай менѣ пôйти до него, коли знаешь, де вôнъ.

— Того не скажу, але я певный, що жие и ту прийде, ту мусить прийти.

— Чому такъ?

— Бо буде тебе шукати.

— Згадувавъ тобѣ може?

— Коли напôвъ мертвый спавъ у мене, то шептавъ имя твое; ты е тою Иванною Бардієвною, тымъ „ангеломъ околицѣ". Я спôзнавъ тебе по ясному волосю.

Дѣвчина понурила въ низъ очи и засоромлена шептала: — Отже думаешь, що вôнъ прийде?

— Прийде якъ найскорше. А теперь ты собѣ вôдпочни. Не пытай за свояками, они вже въ добрôмъ мѣсци, они вже, не потребують — нѣчого...

Трибунъ принѣсъ дѣвчинѣ ѣсти и пити, поклавъ біля неѣ молитовникъ и вôдôйшовъ вôдъ тои подвôйнои сироты.

Она зъѣла трохи дечого, потôмъ отворила книжку и зъ горкимъ плачемъ молила ся. Вкôнци добродѣйный сонъ обнявъ еѣ своими крилами. По стôлькихъ страшныхъ пригодахъ заснула сномъ невинныхъ.

За пôвъ годины надôйшовъ трибунъ. Побачивъ, що она спала. Приступивъ потихеньку на пальцяхъ до подушки и дививъ ся довго на се невинне, спляче личко и незамѣтно стануло ему двѣ сльозы въ очахъ.

Обтеръ зъ очей тыхъ гостей и мовь бы налякавъ ся того незнаного и пôдходячого до его серця чутя, выбѣгъ зъ комнаты, розôклавъ у сѣнехъ грубый коцъ на земли, поклавъ ся, думавъ думки до пôвночи, дививъ ся на міріяды зôрь небесныхъ, а сонъ не сходивъ на его повѣки.

*
* *

Тымчасомъ покинена палата догаряла та страшно освѣчувала цѣлу околицю.

Довкола було тихо, лише десь колись застогнавъ конаючій, або пяный захриплымъ голосомъ заспѣвавъ пѣсню.

Вôдъ стороны Клявзенбурґа ѣде якійсь вôддѣлъ ѣздцѣвъ дорогою, що веде до палаты. То Емерикъ и его товаришѣ. Мовчки ѣдуть побôчь себе задуманû, а сонце вже на небѣ.

— Мы опôзнили ся — сказавъ ѣздець коло Емерика и показавъ луну вôдъ пожару.— Тамъ горить твоя хата.

— Може нѣ ще — вôдповѣвъ Емерикъ и сильно вдаривъ коня острогами. Товаришѣ ледви могли встигнути за нимъ.

На скрутѣ показалась долина. Побачили палату, мовь якій запаленый костиръ у поломѣни.

Немовь смертельно раненый дикъ крикнувъ Емерикъ, вынявъ шаблю и поѣхавъ чимскорше въ низъ по стрôмкôй горѣ. Неба-

вазъ товаришъ Човей неживый на землю. Меляга попавъ у таку розпуку, що самъ застрѣливъ ся.

— **Пригоды на провінціи.** Въ Новосѣлкахъ, въ золочѣвскомъ повѣтѣ, повѣсивъ ся господарь Иванъ Будзиньскій, 30-лѣтный, жонатый чоловѣкъ. Причина самоубійства незнана. — Въ Глинянахъ, въ перемышлянськомъ повѣтѣ, въ горальни упавъ зô сходôвъ на камѣнну пôдлогу роботникъ Иванъ Блажкôвъ зъ Новосѣлки въ повѣтѣ золочѣвскôмъ и забивъ ся на смерть. — Дня 22 м. м. въ ночи выйшовъ хорый слуга священика въ Дусановѣ, Данило Маєвскій, до Жендовиць, а дня 26 м. м. найшли его замерзлого въ ровѣ коло Дусанова въ Перемышлянъщинѣ. — Въ товмацкôмъ повѣтѣ въ Грушцѣ загорѣли на смерть Олена Боговичъ и донька Ксеня. Мужа Олены Гриця вôдратували.

— **Задавила ся кôсткою** теща черновецкого лѣкаря дра Райтмана. Она ѣла курятчину и притôмъ попалась ѣй у горло кôстка, котрои нѣякимъ чиномъ не можна було выняти. Тяжко хору тещу повѣзъ дръ Райтманъ до Вѣдня до операціѣ хірурґічнои.

— **Смерть вôдъ дика.** Зарôбникъ Теодоръ Морашъ у Берлинцяхъ на Буковинѣ побачивъ дня 3 с. м. на поли дика и ставъ его здоганяти. Звѣръ не мôгъ утечи. Обернувъ ся до Мораша, звеливъ его на землю и убивъ клами.

— **Бракъ надзору.** Знову двоє дрôбныхъ дѣтей згинуло для браку надзору надъ ними. Въ Новоселици 2 с. м. селянинъ Теодорчукъ пôшовъ зъ жѣнкою до мѣста, а дома лишивъ двоє дѣтей; одно мало чотири роки, друге пôвтретя. Дѣти бавили ся сѣрниками и запалили на собѣ одежу. Коли родичѣ вернули, то застали лише недогарки зъ дѣтей.

— **Огнь.** Въ Римѣ погорѣла божниця, а въ нѣй 26 старинныхъ перґаміновыхъ біблій, котрѣ написано ще въ дванайцятôмъ вѣку. Тѣ библіѣ були вартѣ пôвтора міліона. — Въ Теплицяхъ згорѣло 200.000 штукъ циґаръ и 50 мѣхôвъ тютюну, разомъ варстости 13.000 зр.

— **Пригоды на зелѣзници.** Одинъ подорожный, що ѣхавъ зô Львова до Черновець въ ночи зъ 30 сѣчня, доносить, що мѣжь стаціями Ходоровомъ а Бортниками зôпсувало ся колесо вôдъ передпослѣдного ваґона, де въ III клясѣ ѣхало 28 подорожныхъ. Ваґонъ вискочивъ зъ шинъ и точивъ ся спорый кусникъ дороги по-при шины, тягнучи за собою послѣдный вôзъ, котрый однако удержавъ ся на шинахъ. Въ послѣднôмъ возѣ було 60 подорожныхъ и хиба перетяженю треба приписати, що также не выскочивъ зъ шинъ. Що обôйшло ся безъ нещастя, треба завдячати кондукторови, котрый стоячи на ступеняхъ выскочившого воза, потягнувъ шнуръ сиґналовый и задержавъ ще вчасъ поѣздъ. Выскочившій зъ шинъ ваґонъ вôдпято и поѣздъ рушивъ щасливо въ дальшу дорогу. — Вô вторникъ дня 1 лютого пополудни выѣхавъ на шляхъ Ясло Ряшѣвъ плугъ до згортаня снѣгу. При тôй роботѣ повнивъ службу инжінеръ Винк. Телесницкій. Пôдчасъ згортаня снѣгу вôдчепила ся зъ незвѣстнои причины одна зъ двохъ функціонуючихъ машинъ и въ наслѣдокъ сильного потрясеня упавъ Телесницкій пôдъ льокомотиву та такъ тяжко скалѣчивъ ся, що до годины померъ. Инжінеръ Телесницкій бувъ загально любленый своими товаришами и службою, котрою щиро опѣкувавъ ся. До Ясла перенесено его передъ кôлькома мѣсяцями зô Старого Санча. Полишивъ по собѣ вдову и четверо дѣтей.

— **Людоѣды зъ голоду.** Дня 2 с. м. увязнено трехъ корабельникôвъ въ Куксгавенъ, а то Андерсена, Якобсена и Йогансона, уратованыхъ зъ розбитого корабля норвежского „Текля“. Той корабель ѣхавъ зъ Тіюсберґу до Філядельфіѣ и вѣзъ нафту. Настали бурѣ на мори и корабель такъ подѣравивъ ся, що люде мусѣли зъ него втѣкати. А тутъ не було больше, лишь одна лодка, бо инші потороцила буря. До сеи лодки всѣвъ капітанъ, керманичъ и ще кôлькохъ людей, а девятьохъ лишило ся на помостѣ. Коли помôстъ пукъ и йшовъ пôдъ воду, всѣ вылѣзли на щоглу. Не мали нѣчого ѣсти и се довело пятьохъ до такои розпуки, що они збожеволѣли и скочили въ море. Лишило ся ще чотирехъ: трехъ Норвежцѣвъ и оденъ Голяндець. Десять днѣвъ терпѣли они страшнѣ муки. Тôльки всеи поживы мали, що росу, котра осѣдала на линвахъ, а они єѣ злизували. Тринайцятого дня мавъ Голяндець сказати, що пристає на то, абы товаришѣ зъѣли его и тымъ выратували ся вôдъ смерти. Товаришѣ спершу не хотѣли пристати на се, але вôдтакъ кинули льосъ и льосъ выпавъ на Голяндця. Отже они его убили, выпили кровь а тѣло зъѣли. Тымчасомъ переплыли чотири кораблѣ и поминули ихъ, бо они не мали чимъ дати знакъ кораблямъ. И пятый, даньскій корабель, мало що ихъ не поминувъ, бо люде на нѣмъ думали, що выстаюча зъ моря щогла то коминъ якогось другого переплываючого корабля. Та якось рѣшили пересвѣдчитись, що се, и такъ вôднайшли та выратували трохъ Норвежцѣвъ ледви живыхъ. То дѣяло ся побôчь захôдной Ирляндіи на мори. Одного зъ нихъ мусѣли заразъ вôдôслати до дому божевôльныхъ. О тыхъ, що зъ капітаномъ вôдъѣхали, и чутка пропала.

вомъ ѣхавъ знову по дорозѣ, що вила ся въ гору. За чверть годины ставувъ передъ палатою.

При вываленôй брамѣ заставъ напôвъ пянного Волоха.

— Де мôй батько? де родина моя? де суджена моя? — крикнувъ молодець безъ памяти. Шабля заблисла понадъ головою Волоха.

Той упавъ передъ нимъ на колѣна и благавъ, щобы ему не робивъ нѣчого, бо вôнъ не мордувавъ тыхъ папôвъ.

— Отже вы вымордували ихъ! — зойкнувъ нещасный молодець зъ болю, упавъ на шию коня и заплакавъ. — Горе мені, недоле моя!

Тымчасомъ надъѣхали товаришѣ его и хотѣли порубати Волоха.

— Дайте ему спокôй! Встань и заведи насъ тамъ, де ихъ поховали. Всѣхъ вымордували, нѣ одного живого не оставили! Нѣ одного! Охъ! нехай же той день буде проклятымъ, котрый настає по такôй ночи!

Волохъ завѣвъ ихъ до высокого насыпу и зъ трепетомъ заявивъ, що ту лежать всѣ убиті.

Нещасный молодець, послѣдный потомокъ своеѣ родины, упавъ зъ коня, мовъ ударенный громомъ, на могилу своеѣ родины.

Товаришѣ пôдняли его и поклали на муравѣ, де найменше було слѣду крови, а вôдтакъ почали копати дванайцять гробôвъ.

— Зробѣть тринайцять, выкопайте могилу и для мене! — зойкнувъ Емерикъ.

(Дальше буде).

Всячина

— **Фальшованѣ футра.** Въ послѣднихъ двацяти рокахъ стали футра зъ лисовъ, бѣлыхъ медведѣвъ и т. д. майже въ пятеро дорожшій, якъ були давнѣйше. Футро зъ бѣлого медведя платило ся давнѣйше въ Россіи по 30 до 40 рублѣвъ, а теперь треба заплатити за него и до 150 рублѣвъ. То поясняє ся тымъ, що разъ на Сибѣри повыбивали вже дуже значно дику звѣрину а вôдтакъ що въ захôдной Европѣ стає попытъ за футрами чимъ разъ бôльшій, особливо по мѣстахъ, де число мещанцѣвъ подвоило ся. То єсть причиною, що дорожшѣ футра заступають ся поволи въ торговли дешевшими, мѣжь иншими такожь футрами зъ псôвъ, котôвъ и крôликôвъ. Розумѣє ся, що фальшивѣ футра не продають ся въ натуральнôй барвѣ волося, але насамперѣдъ фарбують ся. Що кожи зъ котôвъ уживає ся теперь чимъ разъ частѣйше на футра, найлѣпшимъ доказомъ то, що цѣна тои кожѣ значно пôдскочила. Ще въ сороковыхъ рокахъ, коли то перші разъ стали робити футра зъ котôвъ, можна було достати въ глубокôй Россіи котячихъ шкôрокъ по 2 копѣйки, кôлько хто захотѣвъ; нинѣ платять тамъ вже по 25 до 30 копѣйокъ за шкôрку. Особливо богато котячихъ шкôрокъ доставляють ґуберніи пензеньска и симбірска. Заробокъ зъ того показавъ ся такъ добрый, що тамъ умысно держать котôвъ на шкôру, хочь коты роблять и не мало шкоды. Кожѣ зъ котôвъ высылають ся бôльшими партіями до великихъ мѣстъ и тамъ перемѣняють ся они на „лисовъ“, пôдчасъ коли кожѣ зъ псôвъ стають „скунками“.

— **Фіяско.** Суть люде, котрѣ люблять дуже часто уживати чужихъ слôвъ, хочь значѣня ихъ зовсѣмъ не розумѣють и ледви що научать ся уживати ихъ въ бесѣдѣ послѣ того, якъ тыхъ слôвъ другѣ люде уживають. Такимъ способомъ набирає ся въ якôй мовѣ богато такихъ слôвъ, котрыхъ значѣня нинѣ майже вже нѣхто не знає. До такихъ слôвъ належить н. пр. и слово „фіяско“. Каже ся не разъ: „хтось зробивъ фіяско“, або „щось зробило фіяско“, замѣсть сказати, комусь щось не удало ся або не повело ся. Фіяско же, то слово италіяньске и означає широку зъ довгою шийкою фляшку на вино, обплетену роґужкою. Коли отже кажемо, н. пр. що якась штука зробила фіяско, або якійсь артистъ на сценѣ зробивъ фіяско и т. д., то кажемо властиво, що штука, артистъ, чи хтось або щось „зробило фляшку“. И чи не дивно и не смѣшно выглядає говорити, що хтось „зробивъ фляшку“, тогды, коли н. пр. ему щось не удало ся. А то таке говорене ось зъ чого пôшло: Въ 17. столѣтю живъ въ Больоніи въ Италіи весельчакъ (арлекінъ) Доменіко Біянколеллі, котрый що вечера выступавъ на сцену зъ якимсь предметомъ въ руцѣ, н. пр. зъ листомъ, щôткою и зачинавъ вôдъ того предмету свою бесѣду, котрою хотѣвъ розвеселити людей. Разъ выйшовъ вôнъ бувъ зъ фляшкою въ руцѣ и ставъ знову говорити, але люде якось не смѣяли ся. Весельчакъ стративъ дотепъ и розлюченый кинувъ фляшкою объ землю та сказавъ; „То ты тому винна, що люде не смѣють ся“. И то не помогло нѣчого. Біянколеллі переставъ бути любимцемъ публики и вôдъ того часу пôшовъ звычай, що коли кому щось не удало ся, то казали заразъ: è il fiasco d'arlecchino (то фляшка весельчичака) або короско „un fiasco“.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Калькута 6 лютого. Архікн. Францъ Фердинандъ поѣхавъ до Даръѣлінґъ, зъ вôдки поѣде до пôвнôчно захôдныхъ провінцій.

Атины 6 лютого. Король зъ родиною выѣхавъ на островъ Занте, де землетрясеня вже зменшили ся. На островѣ остало ся около 30.000 людей безъ даху.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ
(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ въ Пôдв.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(въ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·[illegible]	—	—
„ Черновець	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

Приходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшан.
Зъ Кракова	6·01	2·50	9·01	6·46	9·32	—
„ Пôдволоч. на Пôдвам.	—	2·45	9·17	6·55	—	—
„ (на гол. двор).	—	2·57	9·40	7·21	—	—
„ Черновець	10·09		7·56	1.42	7·06	—
„ Стрыя	—	—	1·41	9·16	2·35	—
„ Белзця	—	—	4·48	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	8·32

За редакцію вôдповѣдає **Адамъ Креховецкій.**

ИНСЕРАТЫ.

Инсераты („оповѣщеня приватнѣ") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвскои" принимае лишь „Бюро Дневниковъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.